§ 107.

Na obytné domy obecně prospěšné se dvě poslední ustanovení tohoto paragrafu nevztahují; v obytných domech pouze pro jednu rodinu určených přízemních s podkrovím, v němž jsou nejvýše tři obytné místnosti, lze zřizovati schody zcela dřevěné v šířce nejméně 90 cm bez omítky spodem i tehdá, není-li v budově druhého ohnivzdorného schodiště; tyto dřevěné schody musí však vycházeti z předsíně, neb z některé obytné místnosti. Profil stupňů lze připustiti až do 20/25 cm.

§ 108.

Ustanovení tato platí jen potud, pokud není doplňky k §§ 52 a 106 jinak ustanoveno.

Jde-li o domy s jedním podkrovním bytem, možno ke zřízení jeho použíti dřevěných stěn, opatřených po obou přístupných stranách omítkou; stropy nemusí býti v něm omítnuty.

§ 127.

Pokud jde o obytné domy obecně prospěšné, snižují se všechny lhůty v §§ 12, 18. a 34. stanovené na polovic, lhůty čtyř neděl tedy na 14 dní, lhůty 14denní na 8 dní.

§ 129.

Lhůty pro podání stížností snižují se, pokud jde o domy obecně prospěšné, na 8 dní; stížnosti ty musí býti vyřízeny co nejrychleji, nejpozději v nepřekročitelné čtyřnedělní lhůtě.

Aby lhůty ty mohly býti dodrženy, jest předložiti podané stížnosti úřady nižší stolice úřadům vyšší stolice bezodkladně, nejdéle však 8 dní po jejich podání.

Dokončení a vyrozumění o všech rozhodnutích stavebních úřadů staniž se taktéž nejdéle do 8 dnů.

Článek III.

Zákon tento nabývá účinnosti dnem vyhlášení.

Článek IV.

Nařízením ministra veřejných prací v dohodě s ministrem sociální péče bude stanoveno, kdy tento zákon pozbývá platnosti.

Článek V.

Ministru veřejných prací se ukládá, aby tento zákon provedl.

T. G. Masaryk v. r.

Švehla v. r., v zastoupení min. předsedy.

Staněk v. r.

Nařízení vlády československé republiky ze dne 9. ledna 1919 čís. 14, o zachování služebních poměrů podléhajících zákonu o obchodních pomocnících za války.

(Vyhlášeno v částce IV. sb. z. a n. dne 14. ledna 1919.)

Vláda republiky československé, opírajíc se o zákon ze dne 24. července 1917, z. ř. č. 307, nařizuje jak následuje:

Článek I.

Císařské nařízení ze dne 29. února 1916, z. ř. č. 58, se zrušuje a nahrazuje těmito předpisy:

§ 1.

Pro zaměstnance podrobené zákonu o obchodních pomocnících ze dne 16. ledna 1910, z. ř. č. 20, jichž služební poměr dne 25. července 1914 již měsíc trval a kteří za trvání tohoto poměru v o j e n s k o u s l u ž b u n a s t o u p i l i, jakož i pro ty, kteří sice 25. července 1914 ve služebním poměru ještě celý měsíc nebyli, ale v době, kdy službu vojenskou nastoupili, zaměstnáni byli u téhož zaměstnavatele již alespoň 2 roky, platí, pokud činnost v tomto služebním poměru neprovozovali toliko jako vedlejší zaměstnání, tyto zvláštní předpisy.

§ 2.

Za doby vojenské služby zaměstnancovy nemůže býti služební poměr ani zaměstnavatelem ani zaměstnancem výpovědí zrušen. Předpis tento platí o zaměstnancích, kteří nedostavili se ke službě hned na počátku války, .iž ode dne, kdy zaměstnanec byl k vojenské službě povolán aneb zpraven, že bude přibrán k osobním služebním úkonům na základě zákona o válečných úkonech. Předcházel-li vojenské službě odvod aneb třídění domobranecké, platí zákaz výpovědi již ode dne, kterého byl zaměstnanec odveden aneb ke službě domobranecké uznán způsobilým.

Výpověď služebního poměru jest také bezúčinnou, stala-li se v době mezi vyhláškou o třídění a dnem, kdy zaměstnanec byl uznán způsobilým ke službě domobranecké, leda, že jest nepochybno, že nebyla dána s ohledem na toto třídění.

Zaměstnanec nemůže býti předčasně propuštěn proto, že mu bylo službou vojenskou zabráněno svá služební zaměstnání konati (§ 27. č. 5 zák. o obchod. pomoc.).

§ 3.

Za dobu, po kterou zaměstnanec pro vojenskou sluzbu nemůže svých služebních zaměstnání vykonávati, nepřísluší mu, není-li ujednáno jinak, žádný plat. Nárok zaměstnancův na plat dle § 8., odstavce 4. zák o obchod. pomoc. není však dotčen.

Přísluší-li dle smlouvy zaměstnanci po určité služební době vyšší plat, buď započ ena, jsou-li tu ostatní podmínky tohoto nároku, při výpočtu služební doby doba vojenské služby.

Totéž platí, je-li zaměstnanec oprávněn podle smlouvy žádati na zaměstnavateli po uplynutí určité doby služební výslužné.

§ 4.

Neuplynula-li ještě služební doba smluvená na delší dobu než rok při započetí vojenské služby zaměstnancovy, prodlouží se smluvní čas služebního poměru o dobu, po kterou mu vojenská služba vadila vykonávati služební zaměstnání.

§ 5.

Pro služební poměr po ukončení vojenské služby dále trvající platí předem umluvené výpovědní lhůty.

Vypoví-li zaměstnavatel zaměstnanci, který službu opět nastoupil, služební poměr, jenž nebyl ujednán na určitou dobu, nepřestává služební poměr dříve než po 3 měsících po opětném nastoupení služby.

Právo výpovědní zaměstnancovo a právo obou stran žádati z důležitých příčin (§ 25. a násl. zák. o obch. pom.), aby služební poměr byl před časem zrušen, zachovává se v platnosti.

§ 6.

Zaměstnanci, který do služby se vrátí, přísluší, nastoupil-li službu vojenskou 1. července 1917, nebo později, plat dřívější, který měl v době nastoupení služby vojenské. Plat vyšší přísluší však, a sice o 100%, nastoupil-li vojenskou službu před 1. červencem 1915 o 75%, nastoupil li mezi 1. červencem 1915 a 1. červencem 1916 a o 60%, nastoupil-li mezi 1. červencem 1916 a 1. červencem 1917. Byl-li plat za trvání války snížen, nebéře se na toto snížení zřetele.

Zaměstnancům, kteří dle § 3., odst. 2. mají nárok, aby zařadění byli do vyšší stupnice platové, přísluší také mimořádné přídavky, odpovídající tomuto stupni platovému. Nedosahuje-li plat vymčřený dle vyššího stupně spolu s mimořádnými přídavky výše v odst. 1. uvedené, jest zaměstnanec oprávněn žádati, aby plat byl zvýšen na tuto částku.

§ 7.

Zaměstnanec jest povinen po ukončení vojenské služby nastoupiti opět službu. Nenastoupí-li služby do třiceti dnů, má se za to, že vystupuje.

§ 8.

Je-li zabráněno zaměstnanci po ukončení vojenské služby z nějakého na tuto službu se vztahujícího důvodu bez jeho zavinění služební zaměstnání opět nastoupiti, nebo je-li z téhož důvodu neschopen vykonávati slíbené neb okolnostem přiměřené služby, buď mu dán služební plat po dobu 3 měsíců.

Není-li příčinou překážky vojenská služba, zachovají se zaměstnanému, nehledě ke zrušení služebního poměru (§ 6), nároky na základě § 8, odst. 1. zák. o obch. pom.

§ 9.

Jde-li o náhradu smluveného platu za výpovědní lhůtu (§ 5), nebo na základě § 8, může se poskytnouti zaměstnanci místo smluvených naturálních platů peněžitá náhrada taková, aby mohl býti přiměřeně živ.

§ 10.

Platnost služebních poměrů podle tohoto nařízení nezpůsobuje pro dobu služby vojenské další trvání pojistné povinnosti v příčině nemocenského, úrazového a pensijního pojištění. Povinnost tato nastává však opět navrácením se zaměstnance do služebního poměru.

§ 11.

Osobám, jež byly povolány k vojenské službě, jsou postaveny na roveň.

1. osoby povolané dle § 4 .zák. o válečných úkonech k osobním službám.

2. rukojmí a osoby občanského stavu, jež nepřítel drží v zajetí.

§ 12.

Vojenská služba pokládá se za ukončenu uplynutím dne, kdy zaměstnanec z aktivního vojenského svazku vystoupil. Na místě tohoto dne platí u osob v § 11, č. 1. uvedených den, kterým konání osobní služby bylo ukončeno, u osob v § 11, č. 2. uvedených den, kterého se vrátily do území bývalého rakousko-uherského mocnářství, když nabyly opět svobody.

§ 13.

Předpisy tohoto nařízení platí i tehdy, zastavil-li zaměstnavatel v době po 25. červenci 1914 činnost svého závodu úplně aneb z největší části, leda že by nastalo následkem válečných poměrů takové zhoršení osobních hospodářských poměrů zaměstnavatele neb jeho právního nástupce, že nelze na něm slušným způsobem žádati, aby tyto závazky splnil.

§ 14.

Pokud to o nařízení neustanovuje jinak, platí o služebním poměru předpisy zákona o obch. pomocnících i nadále. Zaměstnanec může však žádati, aby mu byla poskytnuta dovolená, po rozumu § 17. zák. o obch. pom., teprve po šesti měsících od opětného nastoupení služby.

Prohlášení a úmluvy, jež se uchylují od předpisů tohoto nařízení v neprospěch zaměstnance, jsou neplatny.

Článek II.

Zaměstnanci, kteří nejsou příslušníky republiky československé, zůstávají účastnými výhod tohoto nařízení, pokud výhody ty byly již obsaženy v císařském nařízení ze dne 29. února 1916, z. ř. č. 58. Na větší výhody, které poskytuje toto nynější nařízení zaměstnancům, mají tací zaměstnanci jen potud nárok, pokud výhody ty dle práva stá u, k němuž přísluší tito zaměstnanci, poskytují se také příslušníkům republiky československé.

V případě pochybnosti jest se obrátiti na ministerstvo spravedlnosti o závazné prohlášení.

Článek III.

Toto nařízení nabývá účinnosti dnem svého vyhlášení.

Dlužno ho užíti na všechny služební poměry, které nebyly platně rozvázány přede dnem níže za rozhodný prohlášeným shodou obou stran, právoplatným soudním rozhodnutím neb výpovědí zákonem připuštěnou, jakož i zákonem připuštěným a druhé straně oznámeným prohlášením o propuštění neb vystoupení zaměstnance ze služby. Předpis § 2. odst. 2. platí o všech výpovědích, které byly dány po 31. březnu 1916.

Dnem pro zaměstnance dle předchozího odstavce rozhodným jest, pakliže zaměstnanec 26. července 1914 již byl měsíc ve službě a v této době vojenskou činnost nastoupil, 1. leden 1916, pro zaměstnance ostatní, v § 1. uvedené, 31. říjen 1918.

Nařízení toto neplatí pro zaměstnance, kteří po 31. říjnu 1918 nalezli zaměstnání co do trvalosti služebního poměru aspoň takové, jaké by jim jinak tímto nařízením zachováno bylo.

Výkon tohoto nařízení přísluší ministerstvu spravedlnosti.

Nařízení pozbývá platnosti dnem 31. prosince 1919.

Dr. Kramář v. r.
V. Klofáč v. r.
Dr. **Zahradník** v. r.
Dr. **Hruban** v. r.
Stříbrný v. r.
Dr. **Soukup** v. r.
Ant. Švehla v. r.
Dr. **Winter** v. r.
G. Habermann v. r.
Dr. **Boh. Vrbenský** v. r.

Prášek v. r.

Nařízení vlády československé republiky ze dne 9. ledna 1919 čís. 15, jímž se obmezuje výpověď určitých služebních poměrů.

(Vyhlášeno v částce IV. sb. z. a n. dne 14. ledna 1919.)

Vláda republiky československé nařizuje na základě zákona ze dne 24. července 1917, z. ř. č. 307.

§ 1.

Služební poměry podléhající zákonu o obchodních pomocnících ze dne 16. ledna 1910, z. ř. č. 20, smí do 13. ledna 1919 včetně jen zaměstnaný, nikoliv také zaměstnavatel, výpovědí zrušiti. Výpověď zaměstnavatelem daná v době mezi 31. říjnem 1918 a dnem, kdy toto nařízení platnosti nabude, nemá právního účinku, nečiní-li lhůta výpovědní alespoň půl roku.

Právo obou stran, žádati z důležitých příčin (§ 25. a následující zákona o obch. pomoc.), aby služební poměr byl před časem zrušen, zachovává se v platnosti.

§ 2.

Počínaje 14. lednem 1919 smí zaměstnavatel služební poměr vypověděti, jest však povinen, není-li umluvena lhůta výpovědní vůbec aneb je-li umluvena lhůta kratší než šestinedělní, dodržeti výpovědní lhůtu šestinedělní. Jde-li o zaměstnance, který v době výpovědi byl ve služebním poměru bez přerušení aspoň dva roky, nutno zachovati lhůtu dvouměsíční.

§ 3.

Ustanovení předchozí platí i pro služební poměry osob, jež jsou zaměstnány v zařízeních válečného hospodářství, na příklad v ústřednách a svazech válečných a obstarávají tam práce kupecké aneb vyšší práce nekupecké.

§ 4.

Nařízení toto neplatí pro zaměstnance, pro něž vydáno nařízení ze dne 9. ledna 1919, čís. 14, sbírky zákonů a nařízení, jež zachovává poměry služební obchodních pomocníků povolaných do služeb válečných.

Neplatí dále pro služební poměry, které souhlasnou vůlí stran byly před dnem vyhlášení tohoto nařízení rozvázány.